

✦
✦
זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

✦ צִמְרָן מִזֶּה רִנְיָת זִיגִי לְ"צִדִּיק צִנְיָ מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה צִדְדָה מִסְפְּרֵי רַבְצוֹ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכָל" ✦
 ✦ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✦

סֵדֶר הַלְמוּד לַיּוֹם ל' תִּשְׁרֵי (א' דְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ חֶשְׁוֹן)

סֵדֶר לְקוֹטֵי מוֹתֵרִין הַיּוֹמִי:

הַתּוֹרָה י א

אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לְאַחַר לֹא אֶתֵּן וְתַהֲלֵתִי לְפָסִילִים (יִשְׁעֵיהוּ מ"ב):

א כו יש יחודא עלאה ויחודא תתאה, הינו: שמע ישראל, וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד (זהר פראשית יח:), וכל אחד מישראל צריך שיהיה נעשה זאת על-ידו, על-ידי-זה יכול לבוא לתבונות התורה לעמקה; כי מי שהוא במדרגה פחותה, הוא עדין רחוק מתבונות התורה, רק על-ידי אמצעות הדבור יכול לבוא לתבונות התורה לעמקה, הינו על-ידי שהוא מדבר בהתורה בדבורים, כמו שכתוב (משלי ד): "כי חיים הם למוצאייהם" – 'למוצאייהם בפה' כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה, ערובין נד.), מאיר לו הדבור בכל המקומות שצריך לעשות תשובה, כמו שאמרו רבותינו, זכרונם לברכה (ברכות כב.): 'פתח פיה ויאירו דבריך'. ובכל פעם ופעם, על-ידי כל תשובה ותשובה, הוא הולך במדרגה למדרגה, עד שיוצא ממדרגה פחותה ובא לתבונות התורה לעמקה.

וזוה ששאלו יוחני וממרא למשה (מנחות פה.): 'תבן אתה מכנים לעפרים? השיב להם: אמרי אנשי, למתא ירקא, ירקא שקל'. 'תבן' – זה בחינת תבונה, כמו שכתוב (משלי ב): "תבונה תנצרך", שהם הבינו שמשה רוצה להכניס תבונות התורה בישראל, ועל כן שאלו, כי בזמן שאין ישראל עושין רצונו של

מקום הם משולים לעפר (עיין מגילה טז). ואיך יוכל להביאם למדרגה גבוהה, לתבונות התורה? וזה: 'תבן' - לשון תבונות התורה, 'אתה מכנים לעפרים' - זה בחינת עפר, הינו מדרגה פחותה. 'השיב להם: אמרי אנשי', הינו על ידי האמירות, על ידי הדבור של איש הישראלי, הוא מאיר לו לכל המקומות שצריך לעשות תשובה. וזהו: 'למא ירקא' - למקומות שצריך לעשות תשובה. 'ירקא' - הוא בחינת תשובה, כמו שאמרו במדרש (בראשית רבה פרשה מג): "וירק את הניכו" - אוריקן בפרשת שופטים, הינו שזרזם לעשות תשובה, כי פרשת שופטים נאמר על תשובה: "מי האיש הירא ורך הלבב" - הירא מעברות שבידו' (כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה, סוטה מג) (ועיין בהקדמת תיקונים ירוק מסטרא דאימא דאיהו תשובה קו ירוק). וזהו: 'אמרי אנשי, למא ירקא', הינו על ידי האמירות והדבור של איש הישראלי, 'למא ירקא' - למקומות שצריך לעשות תשובה יאיר לו הדבור, שיוכל לעשות תשובה. וזה: 'ירקא שקל' - בחינת תשובת המשקל, שהדבור יאיר לו שיוכל לעשות תשובת המשקל ממש:

ב אדך לדבור שיאיר לו אי אפשר לזכות, כי אם על ידי כבוד, הינו שיראה שיהיה כבוד השם יתברך בשלמות, שיהיה כבודו לאין נגד כבוד השם יתברך, הינו על ידי ענוה וקטנות. כי עקר בחינת הדבור הוא מכבוד, כמו שכתוב (תהלים כ"ד): "מי הוא זה מלך הכבוד", הינו מלכות פה (תקו"ז בהקדמה שני, פתח אליהו).

כי כשהתורה באה לתוך דבורים פגומים לפה פגום, לא די שאין דבורי התורה מאירים לו כי אם גם התורה עצמה נתגשם ונתחשך שם מפיו, כמו שכתוב (יהושע א): "לא ימוש ספר התורה הזו מפיו", בחינת "וימש חשך" (שמות י), הינו שלא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנב - צמח מזהרני"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

יִתְגַּשְׁמוּ וַיִּתְחַשְׁבוּ מִפִּיךָ, כִּי עַל-יְדֵי שְׂאִין מִשְׁגִּיחִין שְׂיִהְיֶה כְבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּשִׁלְמוֹת הַיָּנוּ עַל-יְדֵי גְדִלוֹת, עַל-יְדֵי-זֶה אֵין יְכוּלִין לְפַתַּח פֶּה, בְּבַחֲיַנֵּת (תְּהִלִּים י"ז): "סָגְרוּ פִּימוֹ דְּבָרוֹ בְּגֵאוֹת"; כְּמַעֲשֵׂה דְלוֹי בַר סִיסָא, שֶׁהֶעֱלוּהוּ לְבֵימָה, וְטַפַּת רוּחוֹ עָלָיו, וְלֹא אָנִיבוֹן (ירוּשְׁלָמִי יְבָמוֹת פָּרָק יב). כִּי עַל-יְדֵי הַגְּאוֹת, הוּא בְּחִינַת עֲבוֹדַת אֱלִילִים (סוּטָה ד:). וּבְעֲבוֹדַת אֱלִילִים כְּתִיב: "פְּסִילֵי אֱלֹקֵיהֶם תִּשְׂרְפוּן בְּאֵשׁ" (דְּבָרִים ז), וְכָל הָעוֹמֵד לְשָׂרָף כְּשָׂרָף דָּמִי, וְכַתּוּבֵי מִכְתָּת שְׁעוּרָה, כְּמוֹבָא בְּגִמְרָא (ראש-הַשָּׁנָה כח). לְעֵנִין שׁוֹפָר שֶׁל עֲבוֹדַת אֱלִילִים; וְכִיוֹן שְׂמִכְתָּת כְּתִית שְׁעוּרָה, אֵין לוֹ כְּלֵי הַדְּבָר לְדַבֵּר עִמָּהֶם.

אֵד כְּשֶׁהוּא נִזְהָר וְשׁוֹמֵר כְּבוֹד ה' שְׂיִהְיֶה בְּשִׁלְמוֹת, שֶׁהוּא נִבְּזָה בְּעֵינָיו נִמְאָם, עַל-יְדֵי-זֶה יוּכַל לְדַבֵּר דְּבוּרִים הַמְּאִירִים, בְּבַחֲיַנֵּת (יְחֻזְקָא ל מ"ג): "וְהָאָרֶץ הֵאִירָה מִכְבוֹדוֹ", וְהֵם מְאִירִים לוֹ לְתִשׁוּבָה, וְיָכוֹל לָבוֹא לְתַבּוּנוֹת הַתּוֹרָה לְעִמְקָהּ כִּנ"ל:

ג וְכָבוֹד בְּשִׁלְמוֹת, אֵינּוּ כִּי אִם עַל-יְדֵי וָא"ו שְׂיִמְשִׁיךְ לְתוֹכָהּ, כִּי בְּלֹא וָא"ו נִשְׁאָר כְּבֹד פֶּה (שְׁמוֹת ד), וְעַל-יְדֵי וָא"ו הוּא בְּבַחֲיַנֵּת (תְּהִלִּים ל): "כְּבוֹד וְלֹא יָדָם"; כִּי כָּל מְקוֹם שֶׁנֶּאֱמַר וָא"ו, הוּא מוֹסִיף (פְּסָחִים ה.), הַיָּנוּ בְּחִינַת תּוֹסְפוֹת קִדְשָׁה, הַיָּנוּ שְׂמִירַת הַבְּרִית, כְּמֵאֱמַר חֲכָמֵינוּ, זְכוּרָנָם לְבִרְכָה: 'כָּל מְקוֹם שֶׁאֵתָהּ מוֹצֵא גִדְרַ עֲרוּהָ, אֵתָהּ מוֹצֵא קִדְשָׁה' (עֵיזָרָא רַבָּה כ"ה, הוֹבָא בְּרִש"י), כִּי זֶה תְּלוּי בְּזָה, גֵּאוֹת וְנֵאוֹף, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ ז"ל (סוּטָה ד:): עַל פְּסוּק (מִשְׁלֵי ו): "וְאֵשֶׁת אִישׁ נִפְשׁ יִקְרָה תְּצוּד".

וְעַל כֵּן בְּרִית מְכֻנָּה בְּשֵׁם שְׂד"י, כְּמוֹ שְׂכָתוּב (בְּרֵאשִׁית ל"ה): "אֲנִי אֵל שְׂדֵי פִּירָה וְרִבָּה", כִּי שְׂדֵי הוּא בְּחִינַת 'שִׂישׁ דֵּי בְּאֵלֵהוּתִי לְכָל בְּרִיָּה' (כְּמוֹבָא בְּפִירִש"י לְדִלָּה יז). וְכִשְׂאֵינוּ שׁוֹמֵר הַבְּרִית, הַיָּנוּ עַל-יְדֵי גֵאוֹת, הוּא עוֹשֶׂה לְעֵצְמוֹ עֲבוֹדַת אֱלִילִים,

הוא מראה שאין די לו בפאלהותו, עד שצריך עבודת אלילים, ועל כן פוגם בשדי, שיש די בפאלהותו לכל בריה; וכששומר הברית, הוא זוכה לאור המאיר לו לתשובה כנ"ל:

סדר קצור לקוטי מוהר"ן הי"מ:

אני השם הוא שמי יא.

א על ידי שמדבר בהתורה בדבורים מאיר לו הדבור בכל המקומות שצריך לעשות תשובה עד שזוכה לעשות תשובת המשקל ממש. וכן בכל פעם ופעם על ידי כל תשובה ותשובה הוא הולך ממדרגה למדרגה עד שיוצא ממדרגה פחותה ובא לתבונות התורה:

ב על ידי שיהיה נזהר ונשמר שיהיה כבוד השם יתברך בשלמות שיהיה נבזה בעיניו נמאם וכבודו לאין נגד כבוד השם יתברך. על ידי זה זוכה לדבורים המאירים בתורה שהם מאירים לו לתשובה שלמה ועל ידי זה זוכה לבוא לתבונות התורה לעמקה: ג אך אי אפשר לזכות לדבור המאיר כזה כי אם כשמשרין הגאות והגדלות. שלא יהיה למודו בשביל כבוד להתיהר ולקנטר חם ושלום או לקבל רבנות והתנשאות. וזה תלוי בשמירת הברית קדש:

סדר תישי מוהר"ן הי"מ:

נט (נט) סדר הזמנים של אמירת המאמרים הנודעים לנו מאמר אקרקתא סימן ג, שמעתי שנאמר בשבת הראשון שנכנס רבנו זכרוננו לברכה לברסלב, סוף שנת תקס"ב. מאמר "אנכי", סימן ד, נאמר בזלאטיפליע בשבועות.

מֵאָמַר צוֹיֵת צֶדֶק סִימָן כ"ג נֶאמַר בְּחֹרֶף תִּקַּם"ג.
 מֵאָמַר אֲמַצְעִיתָא דְעֶלְמָא סִימָן כ"ד נֶאמַר בְּסַעֲדַת לַיִל שִׁבַּת
 בְּקִיץ תִּקַּם"ג.

מֵאָמַר הָאִי גִבְרָא וְכוּ' סִימָן כ"ט בְּשָׁבוּעוֹת תִּקַּם"ו.
 מֵאָמַר מִיִּשְׂרָאֵל דְּסַכִּינָא סִימָן ל, נֶאמַר בְּשִׁבַּת חֲנֻכָּה תִקַּם"ז.
 מֵאָמַר מְרַכְבַּת פְּרַעָה סִימָן ל"ח נֶאמַר בְּשִׁבַּת שִׁירָה תִקַּם"ב.
 מֵאָמַר אַתֶּם נְצַבִּים סִימָן מ"ד נֶאמַר בְּסוֹף תִּקַּם"ב, בְּשִׁבַּת שְׁקָדָם
 רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה.

מֵאָמַר עַל אֲשֶׁר מְעַלְתֶּם סִימָן מ"ח נֶאמַר בְּאַסְרוּ חַג סְכוּת
 תִקַּם"ג.

מֵאָמַר לְשִׁמְשׁ סִימָן מ"ט נֶאמַר בְּשִׁבַּת ג' נִיסָן תִקַּם"ג, אַחַר נְשׁוּאֵי
 בֵתוֹ שָׁרָה זְכוּרֹנָה לְבִרְכָה שְׁהִיוּ בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ נִיסָן בְּמַעֲדוֹעֲדוֹקָע.
 מֵאָמַר אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא סִימָן נ"א נֶאמַר אַחַר שָׁבוּעוֹת תִקַּם"ג.
 מֵאָמַר הַנֶּעוֹר בְּלִילָה סִימָן נ"ב נֶאמַר בְּתַחֲלַת שְׁנַת תִקַּם"ג.
 מֵאָמַר וַיְהִי מִקֵּץ זְכוּרֹן סִימָן נ"ד נֶאמַר בְּשִׁבַּת חֲנֻכָּה שְׁנַת
 תִקַּם"ה.

מֵאָמַר וּבִיּוֹם הַבְּכוּרִים סִימָן נ"ו. נֶאמַר בְּשָׁבוּעוֹת תִקַּם"ה.
 מֵאָמַר תְּלַת נְפָקִין וְהֵיכַל הַקֹּדֶשׁ סִימָנִים נ"ח, נ"ט, נֶאמְרוּ
 בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה תִקַּם"ו.

מֵאָמַר פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן סִימָן ס' נֶאמַר בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה תִקַּם"ז.
 מֵאָמַר חֲדֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן סִימָן ס"א נֶאמַר בְּרֵאשִׁי־הַשָּׁנָה תִקַּם"ח.
 מֵאָמַר וַיִּסַּב סִימָן ס"ב נֶאמַר בְּשִׁבַּת שִׁירָה תִקַּם"ה.

מֵאָמַר סוּד כּוֹנֵת הַמִּילָה סִימָן ס"ג נֶאמַר בְּשִׁבַּת שְׁקָדָם הַבְּרִית
 מִילָה שֶׁל בְּנוֹ הַקָּדוֹשׁ שְׁלֵמָה אֶפְרַיִם זְכוּרֹנוֹ לְבִרְכָה שְׁנוּלֵד סְמוּךְ

לראש-חדש ניסן תקס"ה.

מֵאֲמַר וַיֹּאמֶר בְּעֵז סִימָן ס"ה נֶאמַר בְּקִיץ תִּקְס"ו בְּסֻמוֹךְ אַחַר פְּטִירַת בְּנוֹ הַקְּדוֹשׁ שְׁלֹמֹה אֲפָרַיִם הַנִּלְשָׁה בְּחֹדֶשׁ סִיּוֹן תִּקְס"ו, וְאִזּוֹ נֶאמַר הַמֵּאמָר הַנִּלְשָׁה לְבִיּוֹם עֶרֶב שַׁבַּת-קֹדֶשׁ.

וְקֹדֶם לָזֶה אָמַר מֵאמַר דַּע כִּי יֵשׁ אֲרִיךְ אֲנִפִּין וְכוּ' סִימָן רמ"ב וּבִיּוֹם חֲמִישִׁי שְׁלֹפְנָיו בָּכָה לְפָנָיו.

וּבְשַׁבַּת שְׁאַחַר זֶה אָמַר מֵאמַר וְשִׁקּוּי בְּבָכִי מִסְכָּתִי סִימָן רס"ב.

מֵאמַר וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם סִימָן ס"ו נֶאמַר אַחַר חֲנֻכָּה תִּקְס"ז.

וּבְשַׁבַּת נֶאמַר מֵעֵינַיִן שְׁבִירַת מְנִיעוֹת הַמְּבֹאֵר שָׁם.

סֵדֶר הַשְּׁלֹשָׁה-בֵּית הַיּוֹמִי:

עג. בְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא רוֹאֵה, שְׁמִקְנָאִין לְכַבּוּדוֹ, עַל-יְדֵי זֶה

מְשִׁיב חַרוֹן אָפוּ. עד. עֵקֶר הַפְּדִיּוֹן אִזּוֹ הַתְּפִלָּה אֵינּוּ אֶלָּא בִּיּוֹם. עה.

אִין הַכֹּל בְּשֶׁרִין לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹן. עו. מִי שֶׁרוֹצֵה לְהַמְתִּיק דִּינָיִם, אֵל

יִשְׁתֶּה יַיִן כָּל הַיּוֹם. עז. בְּעֲנָוָה מְרַצִּין אֶת הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. עח.

בְּשִׁישׁ דִּין יִתְפַּלֵּל בְּהַתְּלַהֲבוֹת. עט. בְּנִין הַבֵּית שֶׁל אֲבָנִים הוּא

סְכָנַת מִיתָה. פ. הַצְּדָקָה מְמַתִּיק הַדִּין. פא. הַמְּקוּוֹה מְמַתִּיק הַדִּין.

פב. אַחַר הַגְּזֵר־דִּין צָרִיךְ לְהִלְבִּישׁ אֶת הַתְּפִלָּה בְּסֻפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת.

פג. עַל-יְדֵי פְּתִיחַת סֵפֶר תּוֹרָה נִמְתָּק הַדִּין וְנִתְיָשֵׁב עַל מְקוֹמוֹ. פד.

עַל-יְדֵי הַשְּׁתִּיקָה נִמְתָּק הַדִּין. פה. הַצּוּם וְשִׁקּוּי הֵם סִגְלָה לְבַטֵּל

גְּזֵרָה. פו. לְהַמְתִּיק הַדִּין תֹּאמַר הַפְּרָשָׁה שֶׁל אַחַת-עֶשְׂרֵה יְרִיעוֹת

עֲזִימ (שְׁמוֹת כו, לו), וְקִטְרֹת (שְׁמוֹת ל') וְאַחַת-עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת

שֶׁבִרְךְ מִשָּׁה אֶת הַשְּׁבָטִים (דְּבָרִים לג) וּמְרַכָּבָה שֶׁל יְחִזְקָאֵל

(יְחִזְקָאֵל א'). פז. וּפְרָשַׁת נְדָרִים (בְּמִדְבָר ל') וּמִשְׁנֵיּוֹת שֶׁל מִסְכַּת

שְׁבוּעוֹת. פח. עַל-יְדֵי הַכְּנָעָה מְבַטֵּל הַדִּין. פט. עַל-יְדֵי שִׁיר-

השירים נמתקים הדינים. ל. מי שאפשר לו לעסק בתורה, ואינו עוסק, יסורין באין עליו. לא. מסכת אהלות מסגל להמתיק הדין. לב. מי שמגידל כלב, מעורר דין. לג. לפעמים הקדוש-ברוך-הוא מפיל את הרשע לאיזהו צרה, שילך אצל הצדיק ויבקשו להתפלל עליו. לד. המתקת הדינים הוא על-ידי הגורל כמו לעזאזל. (פרוש דבר זה שמעתי מפיו הקדוש בשעת כתיבתי לפניו, שיקח שני מטבעות ויפיל עליהם גורל, גורל אחד לה' וגורל אחד לעזאזל. והמטבע שעלה עליה הגורל לה' יתן אותה לצדקה, והשניה שעלה עליה הגורל לעזאזל ישליך אותה לאבוד, ועל-ידי זה נמתק הדינים). לה. לפעמים צדיק הדור בכעסו, שיכעם עליך ממתיק דינים. לו. כשקם מלך חדש באמות או שר חדש, אזי הדין נתעורר. לז. על-ידי קשיות ערף כנגד התשובה, מביא על עצמו שבר גדול באין מרפא. לח. לא טוב לשני בני-אדם ששמותיהן שוים, שידורו בדירה אחת. לט. על-ידי עצבות מעורר הדין. ק. על-ידי הבושה נמתק הדין. קא. צריך להודיע צערו לרבים.

סדר שבת ה' תשרי:

כא ובבקר באו אל הספינה אנשי חיל שקורין ברנד ואף (כמו משמר הגבול) ורבנו זכרוננו לברכה, עם האיש שלו הנ"ל רצו עוד לבוא להתנפל לפני רגלי הקפיטן ולהתחנן לו שיניח אותם לשוב אל הספר אף בתוך כך עקרו האנקרם (עוגני הספינה) וברחו לצד שהרוח נשאם מחמת פחד כי המלחמה נתעוררה מיד ונשמע קולם מאד, ושמעו שם על הספינה קול גדול מאד של ההורמאטעם והבאמבעם (פצוצים) ושאר קולות כאלו מעניני מלחמה, כי קולם נשמע למרחוק מאד וגדל הסכנה והאימה והפחד שהיה להם אז אין לשער ונפלו למשכב שניהם יחד ולא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקנה - אמר מוהר"ש"ל "צדק מצוי מקוה שיהיה מצדד מצדדו רבנו יהיה תיקון רב"ל" -
"זקן נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ונצחתי" שע"י ישיבת תיקון המידות

הָיָה לָהֶם אֲפֵלוּ מִיָּם לְשִׁתּוֹת כִּי לֹא הִכִּינוּ לָהֶם כָּלוּם כִּנְ"ל וְה' בָּרַב
רַחֲמָיו וַחֲסָדָיו נָתַן לָהֶם חֵן בְּעֵינָי וַיִּשְׁמַעְאֵל אֶחָד שֶׁהוּא הָיָה
קָעֶכֶּר (טַבַּח) אֲצֵל הַקְּפִיטָן וְנָתַן לָהֶם בְּגִנְבָה אֶחָד שָׂאל קְאוּוֹעַ
שְׁחֹרָה (סְפֵל קָפָה) לְכָל אֶחָד וְאֶחָד בַּבֶּקֶר וּבְעֶרְבִי:

וּמִחֲמַת הַחֲלִשָּׁה שֶׁלָּהֶם הָיוּ מְטָלִים עַל עַרְשׂ דְּוֵי רַחֲמָנָא לְצִלָּן, וְלֹא
יָדְעוּ בְּעֶצְמָם הֵיכֵן הֵם כִּי הָיוּ סְגוּרִים בַּחֲדָר שֶׁלָּהֶם נוֹפְלִים
לְמִשְׁכָּב אֵךְ זֹאת שָׁמְעוּ שֶׁהָיָה רוּחַ סְעָרָה וְנִשָּׂא אֶת הַסְּפִינָה וְלֹא
יָדְעוּ לְאִיזָה מְקוֹם נִשָּׂאָה כִּשְׁשָׁמְעוּ שֶׁהִגִּיעַ הַסְּפִינָה לְאִיזָה סֶפֶר
הִלְכוּ מִהַחֲדָר לַחוּץ לְרֹאוֹת הַמְּקוֹם שֶׁהִגִּיעוּ לְשָׁם, וְרָאוּ שֶׁאֵין זֶה
סְטַנְבוֹל וְשָׂאוֹ אֶת הַיִּשְׁמַעְאֵל הַנִּ"ל וְאָמַר שֶׁהַמְּדִינָה הַזֹּאת
נִקְרָאת אֲדֵל:

וְהֵם שָׁמְעוּ כְּבָר הַנְּהַגְתָּם, כְּשֶׁבָּא יְהוּדֵי לְיָדָם מְצוּה רֵאשׁוּנָה
אֲצֵלָם לְהַקְרִיבוּ לְקָרְבָן, וְכֹאֲשֶׁר שָׁמְעוּ שִׁזָּה אֲדֵל הִלְכוּ מִיַּד לַחֲדָר
שֶׁלָּהֶם, וְסָגְרוּ הַדְּלֵת בְּעֵדָם, וְהִחְבִּיאוּ עֶצְמָם שָׁם וְהָיָה עֲלֵיהֶם פֶּחַד
גָּדוֹל וְעַמְדָה הַסְּפִינָה שָׁם שְׁלִשָּׁה יָמִים.

סֵדֶר שְׁלֵחוֹ עֲרוּךְ הַיּוֹמִי:

(ד) ברכת יוצר וערבית אומר עם הש"ץ בנחת הגה: וימהר לסיים
קודם שסיימם הש"ץ ויענה אמן אחר הש"ץ (הגהת מיימוני פ"א מהלכות ברכות
רוקח סימן רי"ח) ומיהו אם לא אמרה רק שמעה מש"צ יצא דברכות אלו
הש"צ מוציא היחיד אע"פ שהוא בקי מיהו אין הש"צ מוציא היחיד בפחות
מי' (הר"י פ' מי שמתו) ולא יענה אמן אחר סיום הבוחר בעמו ישראל
באהבה משום דהוי הפסק (ועיי' לקמן סימן ס"א: (ה) אם טעה בברכת
יוצר בענין שצריך לעמוד אחר תחתיו אם טעה מקדושה ואילך
אין השני צריך להתחיל אלא ממקום שפסק: הגה דהיינו שמתחיל
מקדושה ואילך ואם טעה קודם קדושה צריך להתחיל בראש (הר"י והרא"ש

פרק אין עומדין והגהות מיימוני פ"י מהלכות תפלה וטור):

סימן ס (א) ברכה שנייה אהבת עולם: (הגה ויש אומרים אהבה רבה וכן נוהגין בכל אשכנז) ואינה פותחת בברוך מפני שהיא סמוכה לברכת יוצר אור ואם היא פוטרת ברכת התורה עיין לעיל סימן מ"ז: (ב) קרא ק"ש בלא ברכה יצא י"ח ק"ש וחוזר וקורא הברכות בלא ק"ש ונ"ל שטוב לחזור ולקרות ק"ש עם הברכות: (ג) סדר הברכות אינו מעכב שאם הקדים שנייה לראשונה יצא ידי חובת ברכות: (ד) י"א שאין מצות צריכות כוונה ויש אומרים שצריכות כוונה לצאת בעשיית אותה מצוה וכן הלכה: (ה) הקורא את שמע ולא כיון לבו בפסוק ראשון שהוא שמע ישראל לא יצא ידי חובתו והשאר אם לא כיון לבו אפילו היה קורא בתורה או מגיה הפרשיות האלו בעונת קריאת שמע יצא והוא שכיון לבו בפסוק ראשון:

סימן סא (א) יקרא קריאת שמע בכוונה באימה ביראה ברתת וזיע: (ב) אשר אנכי מצוך היום היינו לומר בכל יום יהיו בעיניך כחדשים ולא כמי שכבר שמע אותו הרבה פעמים שאינו חביב אצלו: (ג) בקריאת שמע יש רמ"ה תיבות וכדי להשלים רמ"ח כנגד איבריו של אדם מסיים שליה צבור ה' אלקיכם אמת וחוזר ואומר בקול רם ה' אלקיכם אמת: הגה ובזה כל אדם יוצא הואיל ושומעין מפיו של ש"צ ג' תיבות אלו (ב"י בשם א"ח) ואם היחיד רוצה ג"כ לאמר עם השליח צבור אין איסור בדבר (דברי עצמו): ואם הוא קורא ביחיד כוין בט"ו ויין שבאמת ויציב שעולים צ' והם כנגד ג' שמות ההויה שכל שם עולה כ"ו וד' אותיותיו הם ל': הגה ויש עוד טעם אחר בדבר דט"ו ווי"ן עולין צ' והקריאה נחשבת א' הרי צ"א כמנין השם בקריאתו ובכתיבתו והוי כאילו אמר ה' אדנ"י אמת (מהרי"ק

וְחַנְּנֵי וְרַחֵם עָלֵינוּ וּרְאֵה שְׁפִלוּתֵנוּ וְעֲנִיּוּתֵנוּ, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה
אֲנַחְנוּ, יוֹתֵר וְיוֹתֵר מִתּוֹעָה בְּלֵב יָם וּמִשׁוֹכֵב בְּרֹאשׁ חֵבֶל לֹא יִדְעֵתִי
נַפְשִׁי, לְהִיכֵן אָנוּם לְהִיכֵן אֲבָרַח, לְהִיכֵן אָעוּף לְשֹׁכֵן, לְהַנְצִיל
מִצָּרוֹת נַפְשִׁי הַמְרַבִּים מְאֹד מְאֹד וְלֹא יִדְעֵתִי כָּלֵל לְמִצּוֹא אֵיזָה
דֶּרֶךְ אֵיךְ לְצַעֵק וְלִזְעֵק אֵלֶיךָ כִּי זֶה יָמִים וְשָׁנִים אֲשֶׁר אָנִי עוֹסֵק
לְקִרְאָה אֵלֶיךָ לְעוֹרֵר חֶסֶדֶיךָ לְגַלוֹת רַחֲמֶיךָ, שְׁתַּזְכְּנֵי לְצֵאת מִרַע
לְטוֹב מִחֲשָׁךְ לְאוֹר, שְׁתַּעֲזְרֵנִי לְעִזּוֹב דֶּרְכֵי הָרַע וּמִחֲשָׁבוֹתֵי
הַמְּגַנּוֹת מְאֹד, כַּאֲשֶׁר לְמִדַּתְנוּ עַל יְדֵי צַדִּיקֶיךָ הָאֲמִתִּיִּים שֶׁהִתְפַּלְּהוּ
מוֹעִילָה לְכָל דָּבָר, וְעָקַר הַהִתְקַרְבוֹת אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת הוּא עַל יְדֵי
תְּפִלָּה, וְאַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, וְאַפְלוּ קוֹל צַעֲקָה מִבֶּטֶן שְׂאוֹל,
מֵעַמְּקֵי עֲמָקִים אַתָּה שׁוֹמֵעַ בְּרַחֲמֶיךָ, וְלָמָּה לֹא תִטָּה אֲזוֹן לְשִׁמְעַ
אֶת דְּבָרֵי עַבְדְּךָ הָעוֹמֵד לְפָנֶיךָ, הַצּוֹעֵק אֵלֶיךָ זֶה זְמַן רַב, וְלֹא הֵי
שְׂאִינִי זוֹכָה לְהִיטִיב מִעֲשֵׂי בְּכָל יוֹם, אַף גַּם בְּכָל יוֹם וְיוֹם צָרַת
נַפְשִׁי מְרַבָּה מִחֲבֵרוֹ, וְאֵינִי יוֹדֵעַ כָּלֵל מָה אַעֲשֶׂה, אֵיזָה עֲצָה
וְתַחֲבוּלָה אֲבַקֵּשׁ, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי כַּח הַקֹּדֶשׁ, שְׂאִזְכָּה לְהִתְגַּבֵּר
וְלִכְבֹּשׁ אֶת יְצָרֵי הָרַע, וְלִכּוֹף וּלְשַׁבֵּר וּלְבַטֵּל אֶת תְּאַוּוֹתַי כִּי אֵין לִי
שׁוּם דֶּרֶךְ לָנוּם מִמָּה שְׂאֲנִי צָרִיךְ לָנוּם, לְהַצִּיל אֶת נַפְשִׁי מִדִּינָה שֶׁל
גִּיהֲנֹם, כִּי אִם עַל־יְדֵי תְּפִלָּה וְתַחֲנוּנִים וְצַעֲקָה וְשׁוֹעָה וְזַעֲקָה אֵלֶיךָ,
וְגַם זֶה נִמְנַע מִמֶּנִּי, כִּי אֵיךְ יִזְכָּה נִרְדָּף וּמְכָה, מִמְּשָׁךְ וּמִמָּרֵט
כְּמוֹנִי, לְתַפְּלָה וְצַעֲקָה בְּאַמֶּת כְּרֹאֵי רַק אָנִי מְחַיֵּב לְצַעֵק וּלְהִתְפַּלֵּל
כְּפִי כַחֲוִי, וְאִם גַּם זֶה אֵינוֹ מוֹעִיל לִי, חַם וְשָׁלוֹם, לֹא יִדְעֵתִי מָה
לְעֲשׂוֹת, אֵיךְ לְבַקֵּשׁ לִי מָנוּם וּמִבְּטָח:

רִי: רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אַמֶּת יִדְעֵתִי כִּי אָנִי בְּעַצְמִי הַחַיֵּב, וּבִי אֲדוֹנִי
הָעוֹזֵן, כִּי אֵינִי מִתְגַּבֵּר עַל תְּאַוּוֹתַי אֲפִלוּ שְׁעָה קְטַנָּה וּבְעוֹזוֹנוֹתַי
הַרְבִּים הָיִיתִי כְּמִי שְׂמוֹשֵׁךְ עַל עַצְמוֹ אֶת הַתְּאַוּוֹת, חַם וְשָׁלוֹם וְלֹא

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

תקלכ **» צַמֵּר מִזֶּה רִנָּת זִיכָר לְעַד צִנִּי מִקֻּוּה שִׁדְדָה לְעַד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יְהוּדָה תִּיקוֹן לְכַל»**
» חֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת «נִצְחָתִי וְאֵנָח» שְׁעֵי יוֹשֵׁבֵת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת»

דִּי שָׁלֵא הַשְׁתַּדְּלִיתִי לְגַרְשָׁם וְלִהְתַּגַּבֵּר עָלֵיהֶם, אֲפִי גַם מִשְׁכָּתִים עָלַי
רַחֲמָנָא לְצַלֵּן מִעַתָּה אֲדָּהָלֵא גַם עַל זֶה כְּבָר בְּקִשְׁתִּי מִלְּפָנֶיךָ,
וְהַפְּלִיתִי תְּחִנָּתִי לְפָנֶי חֲסֵדֶיךָ הָאֱמִתִּיִּים, שְׁתַּמְלֵא רַחֲמִים עָלַי
וְתִצְלֵלְנִי בְּרַחֲמֶיךָ מִמֶּנִּי בְּעֲצָמֵי לֵבֶל אֶהְיֶה עוֹד אֶכְזָר עַל נַפְשִׁי
הָאֲמֻלָּה מְאֹד וְאֶזְכֶּה לְרַחֵם עַל עֲצָמֵי כִי אֵין רַחֲמָנוֹת בְּעוֹלָם כְּמוֹ
הַרַחֲמָנוֹת שֵׁישׁ עַל מִי שֶׁנִּתְרַחַק מִמֶּךָ, וְעַדִּין אֵינוֹ זֹכֶה לְהִתְקַרֵּב
אֵלָיֶךָ בְּאַמֶּת כַּאֲשֶׁר אַתָּה יֹדְעָתָ בְּאַמֶּת:

רִיא: ה' אֱלֹקֵי, רֹפֵא חוֹלִים מִתִּיר אֲסוּרִים סוּמְךָ נוֹפְלִים, שׁוֹמֵעַ
אֲנִקֶּת אֲבִיוֹנִים, חֲמַל עָלַי וְאֵל תַּעֲזֹבֵנִי וְאֵל תִּטְשֵׁנִי רְאֵה "עֲנִי
וּמְרוּדִי לְעֵנָה וְרֵאשׁ", וְאֲנִי יֹדְעָתִי גּוֹאֲלִי חִי וְאַתָּה חוֹשֵׁב מִרְחוֹק
לְהִיטִיב אַחֲרִיתִי, וְלִהְשִׁיב אֶת שְׁבוֹתֵי עֲנִנִי ה' עֲנִנִי עֲזָרְנִי עֲזָרְנִי
חֲנִנִי חֲנִנִי הוֹשִׁיעֵנִי הוֹשִׁיעֵנִי תֵן לִי חֲנִינָה וְלֹא אֶבֶד זַכְּנִי וְעֲזָרְנִי
לְשׁוֹב אֵלָיֶךָ בְּאַמֶּת בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה, וְעֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחֻקֶיךָ אֱלֹהִי
וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשֶׁמֶר:

רִיב: וְזַכְּנִי לְמִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה בְּאַמֶּת, שְׁאֶזְכֶּה לִישֵׁב דַּעְתִּי בְּכָל יוֹם
תָּמִיד וְאֲשַׁפֵּט אֶת עֲצָמֵי הֵיטֵב וְאֶדוֹן בְּעֲצָמֵי אֶת כָּל הָעַסְקִים
וְהָעֲנִינִים וְהַמַּעֲשִׂים אֲשֶׁר אָנִי עוֹשֶׂה, אִם כֶּךָ רָאוּי לִי לַעֲשׂוֹת,
לְבַלּוֹת יָמִים בְּמַעֲשִׂים כְּאֵלֶּה, חֵם וְשָׁלוֹם וְאֶזְכֶּה לְאַחֵז אֶת דַּעְתִּי
הֵיטֵב זְמַן מְסִים בִּישׁוּב הַדַּעַת הַזֶּה וּבְמִשְׁפָּט הַזֶּה, וְלֹא אֶנִּיחַ אֶת
דַּעְתִּי וּמַחֲשַׁבְתִּי לְבָרַח מִזֶּה מְהֵרָה, רַק אֶזְכֶּה לְכַנּוֹם בִּישׁוּב הַדַּעַת
הַזֶּה וּבְמִשְׁפָּט הַזֶּה הֵיטֵב הֵיטֵב עַד שְׁאֶזְכֶּה שִׁיתְּחִזֵּק יִשׁוּב דַּעְתִּי
בְּאַמֶּת בְּתַקְףָּ גָדוֹל וּבְהִתְגַּבְּרוֹת חֲזָקָה, בְּאִפְּן שְׁאֶזְכֶּה לְסוּר וּלְשׁוֹב
מִעַתָּה תִּכְרַף וּמִיֵּד מְכָל הַמַּעֲשִׂים הָרָעִים וּמְכָל הַמַּחֲשַׁבוֹת הָרָעוֹת
וְלְאַחֵז רַק בְּמַעֲשִׂים טוֹבִים תָּמִיד:

רִיג: וְעַל־יְדֵי־זֶה תִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ לִירְאָה שְׁלֵמָה, "לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם

הַנְּכַבֵּד וְהַנּוֹרָא " הַיְזֵה אֶת ה' אֱלֹקֵינוּ וְתִהְיֶה יִרְאַתִּי בָרָה וְנִקְיָה בְּלִי שׁוֹם פְּסֻלָּת, וְיִהְיֶה לִי רַק יִרְאַת ה' לְבַד וְתִגִּיד לַחֲסִדֶּךָ עַמִּי וְתִמְתִּיק וְתִבְטֵל מִעָלַי וּמִעַל זֵרְעֵי וּמִעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל כָּל מִיְנֵי דֵינִים שְׂבָעוּלָם וְאֵל תְּדִינֵנִי כְּמַעֲשֵׂי, וְאֵל תִּשְׁפָּטֵנִי כְּמַפְעָלִי, אֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט עַמִּי "כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי", רַק תִּגְזֹר בְּחִסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים וְהַמְרֻבִּים לְבַטֵּל מִעָלַי כָּל הַמִּשְׁפָּטִים וְכָל הַדֵּינִים שְׂבָעוּלָם, שְׁלֹא יִהְיֶה לָהֶם שׁוֹם פְּתִחוֹן פֶּה לְעוֹרֵר דֵּין וּמִשְׁפָּט, חַם וְשִׁלּוֹם רַק תִּזְכְּנֵי שְׁאֵנִי בְּעַצְמִי אֲשַׁפֵּט עַצְמִי הֵיטֵב בְּכָל עֵת, לְעוֹרֵר עַצְמִי לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת תָּמִיד, עַד שְׁאִזְכָּה לְהִיּוֹת כְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמֶּת לְאַמְתּוֹ: